

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 165.

Eyvende Sæssion.

50de Møde.

Tredagen den 8de Febr.

(Fortfat)

Ischærning (fortfat): Det er Hovedsagen; opnaaes det, saa ville vi ikke komme i den besynderlige Stilling engang at anklage en Mand, som kan træde frem og sige: jeg havde virkelig ikke Midlerne ihænde, de vare mig ikke givne, jeg seer, der er begaaet en Feil, men man vil see, den er uden Intension. Dertil, til at en Minister kan træde frem paa den Naade, bør det ikke komme, og det vil komme dertil, naar det ikke bliver klart paa-lagt den, der har stillet sig frem, fungerende som Finantsminister, at han skal sørge for at holde vore Midler under sin Haand. Dette er, hvad der angaaer den egentlige Finantsforvaltning. Vi komme nu til det Næste, og det er de overskydende Kassemidler. Med Hensyn dertil siger Fleertallet: Kassemidlerne skulle bringes over under vor særlige Finantsbestyrelse; de skulle udfondres af den sælles Kasse og gjøres frugtbringende. Jeg forlanger ikke dette; jeg siger: jeg vil overlade det i Administrationens Haand, jeg vil ikke skabe Forlegenheder for nogen Part, men i det Dies blik, Monarchiets Finantsvæsen ikke kommer til at være vort Finantsvæsen — og det kan det i Virkeligheden og fornuftigviis ikke mere komme til at være — saa staaer det for os som ethvert andet Pengeinstitut. De af vore Penge, som det har i Kassen, skal det forrente. Hvor høi eller hvor lav Renten skal være er meget vanskeligt at fastsætte; man vil af Betænkningen see, at naar jeg har opstillet et Tal

af $3\frac{1}{2}$ pCt., saa har jeg gjort det ufrivilligt, jeg har taget det, som er budt os — der er blevet sagt: det kunne I faae, og derved er jeg bleven staaende. Alt det Dyrige, hele den detaillerede Afgjørelse af denne Sag har jeg overladt til en Overenskomst imellem vor Finantsminister og Finantsministeren for Monarchiet. Naar den ærede Minister har søgt at antyde, at der i Delingen af Bogholderiet, som han siger skal gaae heelt ned, vil være Vanskeligheder, saa siger jeg: disse Vanskeligheder ere ophørte; fra den Stund, vort Bogholderi føres særskilt, er det allerede gaaet heelt ned, og det er tilsyneladende og ikke virkelige Vanskeligheder, som her træde iveien. Det er desuden saa faa Kasser, man her har med at bestille, at det er, hvad man ellers vilde kalde en meget ringe Ting; den fremstiller sig kun storartet og vanskelig, fordi man har vænnet sig til her at lægge den Hindring iveien: det er ikke let gjort. Men, naar det saa først kommer til Udførelsen, saa faae vi den gamle Erfaring for os, at der ingen Vanskelighed er, og det gaaer saa at sige af sig selv. Jeg har altsaa kun opfattet dette Kasse-spørgsmaal saaledes, at jeg paa ingen Naade tvinger det nuværende Ministerium til at skaffe nogen som helst anden Kasseforvaltning — det overlades i Finantsministerens Haand at lade Pengene blive under Forvaltning i de Kasser, hvori de ere — men kun at træffe saadanne Overenskomster, at der ikke bliver liggende for betydelige doyne Midler, der skulle gjælde for at bruges til vore nødvendige og daglige Omsætninger, og at der gives de Midler, som ikke ere nødvendige dertil, en Forrentning. Hvor meget der behøves til den daglige Omsætning, har ogsaa været under Spørgsmaal. Man